

Էջ ԾԴ: «ՀԱՅԲԵՆԱԿԱՆՔ»-ԻՆ

ԱՐԱՐԱՏԵԱՆ ԴԱՇՏ

Կը ֆալէի աճման մէջէն
 Իմ հայրենի,
 Գլխուս վերեւ երկինք անհուն,
 Վլրան լարուած,
 Հովի թեով կը ծաւալէր
 Երգն առունինն,
 Վեր բարձրացող նպոսին սակ
 Մասիս սարին:

Մրգասաններ, արճ ու այգի,
 Կթուած իրենց բարիքներէն,
 Կը բացուէին
 Բըլուրներու, լեռներու ֆով,
 Զոր մեր պապերն գիտցան կորզել
 Ժանիքներէն ապառաժին,
 Վանելէ վերջ,
 Տասասկ, դժնիկ ու գայլախազ,
 Յարգարելու հեճ անկողին
 Աստղատեւ ուրբասունկին:

Հովի մոտներն անհամարձակ
 Կը Դադային,
 Քղանցներուն հեճ ամպերուն:

Քաղերուս սակ կը խեխրեան
 Դիակները խոսին, ծաղկին,
 Իսկ ծառերէն՝ արցունք արցունք,
 Թիրթիր ոսկի:

Դաճալիսըր Արարատեան,
 Լոյսով շաղուած,
 Սերունդներու անիւնն է սուրբ,
 Մայրական գիրկ, աղօթք, գինի,
 Մանկսն երազ,
 Արեւու շող ու ճիւղ հողի:

Դառնալույրը Արարատեան,
 Խուրը Գրիի էջ մըն է կարծես,
 Որուն վըրայ լեռն ճայրենի՝
 Նեճած նայուածքն իր խորամուխ,
 Կ'ուզէ հեգել,
 Խորհուրդն անլոյծ մեր պատմութեան:

Վերջալույսը իր շրջաբեկ
 Պատմականն է փրոնէր նորէն
 Բարձի ծառին՝
 Որուն ճիւղէն աղջիկ մ'աղուոր,
 Կուրծքին առած խայտանքն հողին,
 Լուռ կը նայի հորիզոնին:
 Թուխ են մազերն, աչերուն մէջ
 Համալ քախիծ, համալ կարօս,
 Նուռը ինչպէս
 Նիզակներուն ճակ արեւին:

Արարատէն հով մը փախած
 Կը վէճվէճէ ճիւղին զեղին
 Նոնենիին,
 Ինչպէս սիրոյ շուրջ ջերմ:

Դառնին վըրայ Արարատեան
 Պէտք է քալել բոսիկ ոտով,
 Ըզգայու իր սրտին անհուն,
 Լուսաւոր երգն իր հողերուն:

Ու կը թրի ինծի լսել
 Չայներ կրակ,
 Արնաշողախ մեր անցեալին,
 Հերոսներուն եւ սուրբերուն,
 Խօսի նսած Աստուծոյ հետ:
 Անքնք բոլոր,
 Նեճած պատանք, հագած մարմին,
 Իբրեւ իշխան, կըղերական
 Ու շինական,
 Մեր հողերէն կ'անցնին նորէն,
 Վերհերով խոր ու սարադէմ:

խուժումն անծայր յուեերու բորք
 Կը բարձրանայ սխրէս ի վեր:
 Այֆերուս դէմ տունը մեր հին,
 Մայրս թուրքի ծառին ներքեւ
 Կը մանկէ դեռ աղէկասն իր:
 Ու կը յիշեմ լացս առաջին,
 Ժայռէն ինկած ջուրի հանգոյն:

Գարնան օրով աշխարհ եկայ,
 Կը պատկեր մայրս.
 Գառներու ձայն եւ խոյամարս:
 Մնած օրս կ'արթննար օձն
 Իր կաղաղէն,
 Կը հեռանար արեւն աղուոր
 Մեր աշխարհէն,
 Ու կը բացուէր սեւ հորիզոնն
 Իմ մանկութեան:

Երկնքին տակ կը բարձրանար
 Եաթաղան մը արիւնամերկ,
 Որ հայ մայրեր չըծրնին ա՛լ
 Եւ մանուկներ չըզան աշխարհ:

Ես դեռ մանուկ՝ մօրս փէշին՝
 Եղեռնի սեւ համբաներէն
 Քալէցի շաւ:
 Ոտերուս ցաւ եւ սրտս վէրք,
 Եւ այդ ցաւին կը հիւսուէր լուռ
 Ցասում մ'անգօր, բողոք մ'անհուն,
 Որ կը մընայ մինչեւ այսօր
 Իբրեւ կտակ արիւնագիր
 Իմ ուրբութեան:

Աւնան գունաս արեւին տակ
 Թախիծ մը որք կը սարսըռայ,
 Կը վերցնէ ձկնուան ձին.
 Լեռան ետին,
 Աւունն մեղմով կը չորցընէ
 Արցունքներն իր,
 Ամալի տգոյն թաւկիմակով:

ԵՂԻՎ.ԱՐԳ.